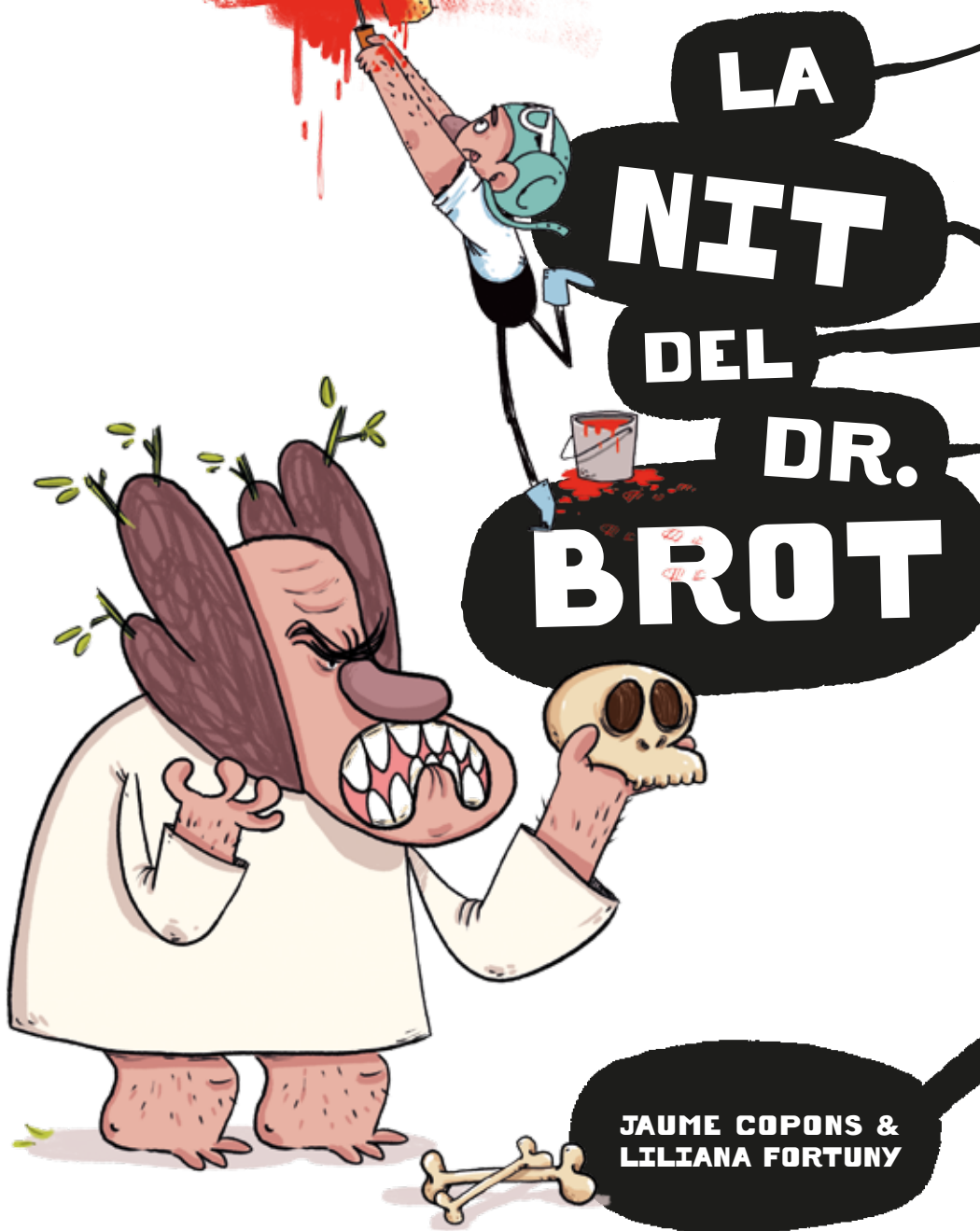

L'AGUÏ I ELS MONSTRES

LA

NIT

DEL

DR.

BROT

JAUME COPONS &
LILIANA FORTUNY

COMBEL

1

**TRANQUIL·LITAT
TOTAL..., 0 NO**

A vegades s'agraeix una mica de tranquil·litat. O, si més no, això és el que pensava aquell dissabte a la tarda. Els meus pares miraven una pel·lícula avorridíssima a la tele i jo em dedicava a mirar per la finestra. Havia quedat amb la Lídia per fer deures perquè estava encallat amb les matemàtiques, però, mentre esperava que es fes l'hora, gaudia d'aquella calma.

I, de cop, tota aquella tranquil·litat va quedar trencada pels crits embogits d'en Nap, que recorria incansablement el parc de punta a punta demanant auxili. Vaig pensar que el Dr. Brot s'havia enfadat amb ell o que havia passat qualsevol altra bestiesa.

Auxili, auxili, auxili...!
En conclusió:
auxiiiiiii!!!

Vaig oblidar-me completament dels crits d'en Nap, vaig agafar la bossa dels monstres i la dels llibres, perquè mai no se sap i, quan ja estava a punt d'entrar a casa de la Lídia, em va semblar que tornava a sentir els crits. O més aviat li va semblar al pare de l'Emma, que va ser qui em va obrir la porta.

Però no, el pare de la Lídia no s'havia confós. En Nap continuava cridant i corrent com un boig pel parc com si s'hagués begut l'enteniment.

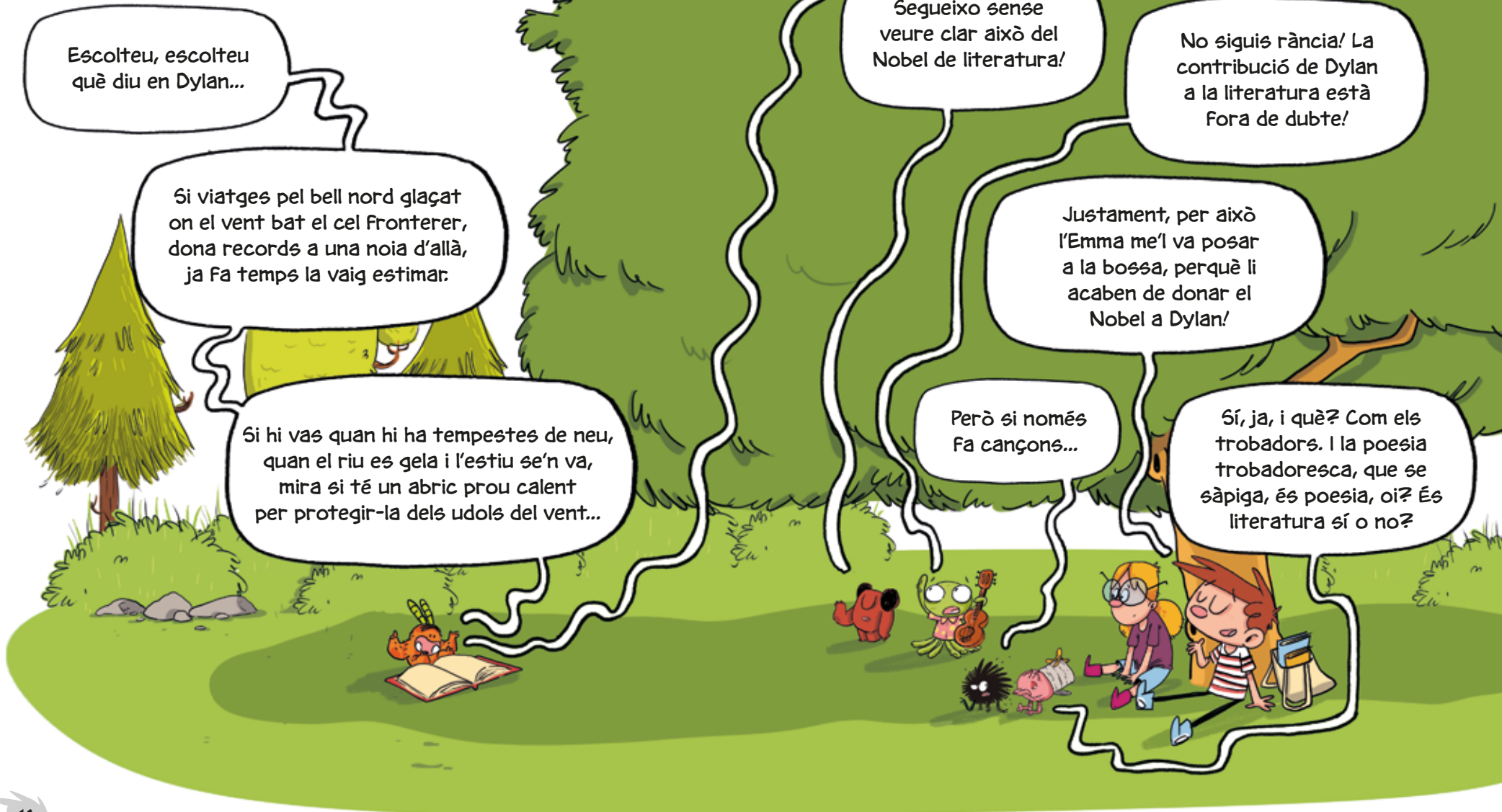
Tot i que sovint havíem sentit crits entre el Dr. Brot i en Nap, allò era diferent. Aquesta vegada només cridava en Nap i semblava desesperat. Per això vam decidir baixar al parc a veure què passava.

Quan vam aconseguir arribar al parc, vam intentar trobar en Nap, però després de tot l'escàndol que havia armat, havia desaparegut.

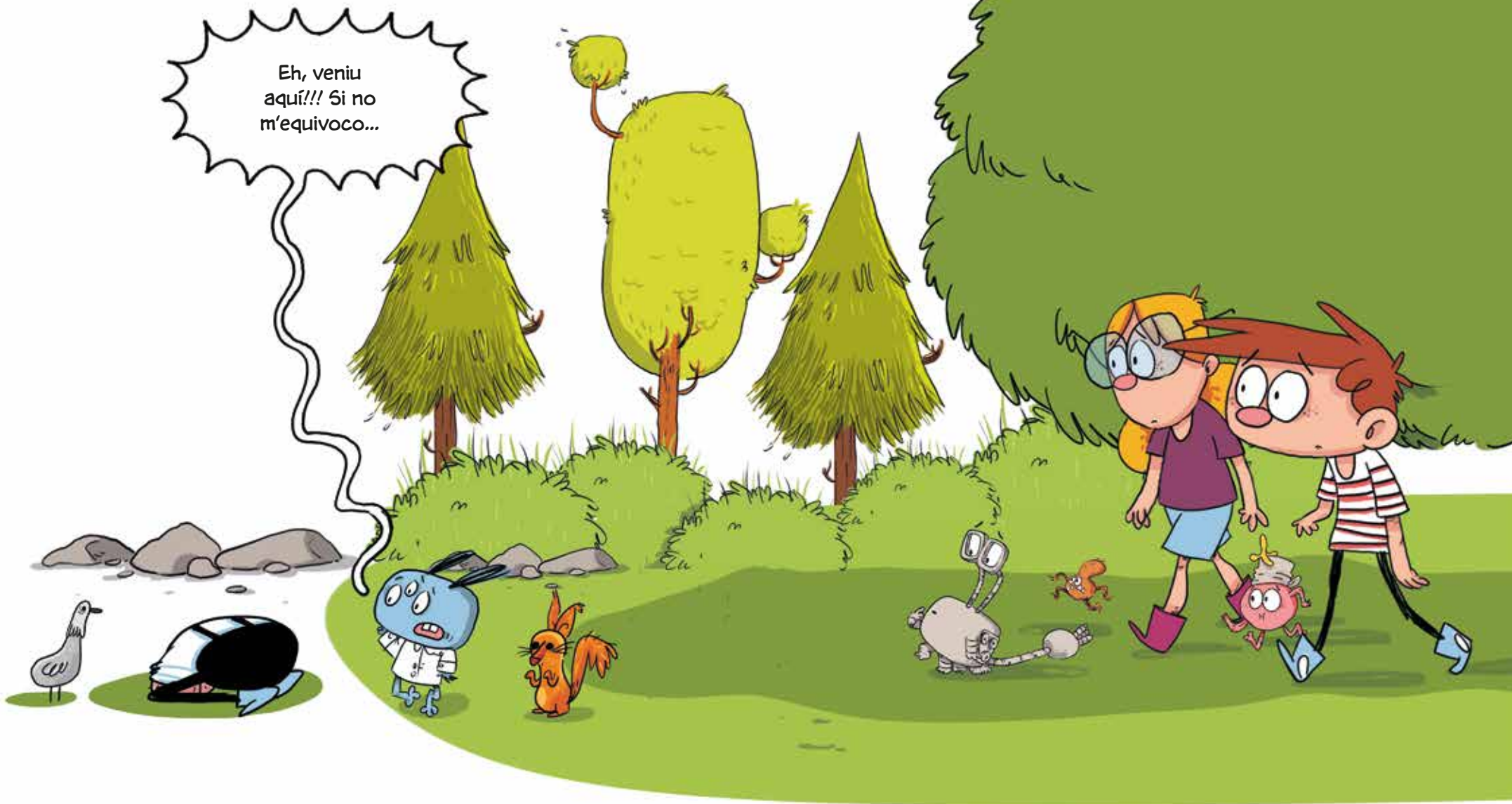

Ens vam estirar amb els monstres a l'ombra d'un tell i quan vaig posar la mà dins la bossa dels llibres en vaig treure un d'im-mens que m'havia deixat l'Emma: *Les cançons de Bob Dylan*. Els monstres es van posar com bojos, perquè feia no gaire li havien donat el Premi Nobel de literatura a en Dylan, i això havia provocat una gran discussió entre ells...

Però no vam poder llegir gaires lletres d'en Bob Dylan. Ens vam haver d'aixecar perquè la Dra. Veter, que intentava comunicar-se amb un dels esquirols del parc, va fer una troballa.

Eh, veniu
aquí!!! Si no
m'equivoco...

Va resultar que la Dra. Veter havia trobat en Nap, que, estirat a terra, plorava i gemegava desesperat.

I va resultar que el problema no era què passava *amb el* Doctor, sinó què li passava *al* doctor. I no va ser fàcil entendre el que en Nap ens volia dir.

